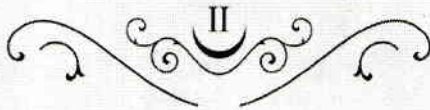

LBRIS

We know
books

STRIGA

MORGAN HEXNER

Editura
Pitale Scrise
Nojorid, 2023

PROLOG

M-am trezit ca dintr-un coșmar lung, dar ceea ce vedeam mă speria și mai tare. Nu mai simțisem demult o creștere atât de puternică în interiorul meu. Cred că din ziua aceea nenorocită care mi-a distrus ultimele trei luni din viață - ziua în care am aflat că sunt pe moarte.

Acum realizăm că lăsasem timpul să treacă pe lângă mine și că acesta mă lăsase *nepăsătoare și imposibil de rece*. Cred că din acea zi am încetat să exist. Doar că acum era adevărat.

Murisem... și nu cred că mai aveam o șansă. Nu mă aflam în niciun tunel violet. Pluteam deasupra corpului meu.

Ce senzație ciudată, de ușurare, de imponderabilitate! Îmi priveam trupul inert, frumos așezat într-un coșciug negru și lucios. Poate mai sinistru decât sicriul era că nu îmi închisese nimeni ochii. Am răs în sinea mea. Cadavrul mă fixa, într-un fel sau altul, sau, cine știe, era doar un reflex faptul că ochii îmi rămăseseră deschiși. Nu îmi aminteam când se întâmplase sau cum... Am început să mă întristez fără motiv... dar ce prostii gândesc? Fără motiv?!

Mă uitam la propriul trup mort, la un cadavru, până la urmă. Fusesem îmbrăcată într-o rochie roșie, simplă, cu un decolteu mic în formă de V. Arătam exact ca o statuie de ceară. Brațele îmi stăteau înțepenite deasupra pieptului și cu palmele împreunate - imposibil de albă, de parcă întreg sângele îmi fusese scurs din trup. Fusesem, oare, îmbălsămată? Niciodată nu îmi dorisem asta, dar nu apucasem să îi spun mamei *preferințele* mele legate de acest subiect. Probabil ar fi izbucnit în plâns și nu m-ar fi ascultat.

Până la urmă, ce mai conta ce se întâmpla cu trupul meu... sau... Cred că începusem să putrezesc. Îmi păsa, totuși. Mă gândeam descumpănită la momentul când carnea îmi va fi ospăț pentru viermi, când ochii, cândva turcoaz, îmi vor fi doar niște orbite goale. Poate nici din oase nu va mai rămâne nimic. Nimic din întreaga mea existență. Niciun gând nu va mai rezona vreodată cu universul. Unde era Dumnezeuul meu acum? Mă părăsise...?

Ce scurtă este viața! Într-adevăr. De ce nu am putut să îmi trăiesc în vreun fel mai bun ultimele luni?

Mi-am dezlipit cu greu privirea de la trupul acela inert, de la chipul meu înghețat pe vecie.

În jurul sicriului fremătau o mulțime de oameni, cu toții îmbrăcați în haine negre, de doliu. Urma să fiu îngropată în cimitirul din Giulești, am recunoscut imediat locul, pe acela de lângă mormântul bunicului.

Mama era zguduită de hohotele de plâns, iar Andrei îngrozitor de slăbit, nu își putea astâmpăra nici el lacrimile. I-am zărit pe profesorii mei din liceu, pe mulți dintre colegi. L-am văzut chiar și pe Radu. Nu aveam să mai discut vreodată cu draga de Corina, nu aveam să mă mai bucur vreodată de zâmbetul molipsitor și dulce al lui Andrei sau de discuțiile cu mama și oricare alt lucru care mă făcea să mă simt... *vie* și, deci, fericită. Lipiciul care îmi ținea sufletul de corp se uscaseră și crăpaseră. Și ce era cel mai trist? Că lipiciul nu putea fi înlocuit odată ce a dispărut. Fir-ar să fie!

Plângeau cu toții sau, cel puțin, lăsau impresia asta. O pală de vânt mișcă aproape insesizabil puținele frunze care mai rămăseseră dintr-un copac gros și negru. Frunzele moarte de pe jos erau lipsite de scop. Se târau jalnic în bătaia vântului. În curând nici ele nu aveau să mai existe. Vor fi acoperite de zăpada ce va veni și nimeni nu va ști că au existat vreodată.

M-am simțit dintr-odată groaznic de singură. Ceva lipsea, dar nu puteam să îmi amintesc prea multe. Ce se întâmplase? Oare toate sufletele erau așa dezorientate după moarte?

Vlad! Unde era? Dragul meu Vlad! Cum putusem să uit de el?

Dar parcă tot lipsea *ceva*.

Ultima perioadă de viață fusese atât de neclară, încât mă întrebam... nu mă întrebam, de fapt, nimic.

Nu mai conștientizam timpul.

Când am încercat să îmi privesc noul trup sau, mai bine zis, entitatea ce devenisem, am rămas îngrozită.

Lipseau îngerii mei. Lipsea Poarta. Lipseau până și demonii, ori ăsta era planul lor, de fapt. Eram o fantomă roșie. Dumnezeu! Eram blestemată să îmi petrec viața la nesfârșit pe Pământ, damnată să nu am idee ce se va întâmpla cu mine.

Am închis ochii. I-am deschis din nou. Mă aflam tot acolo. Cred că nici dacă aș fi încercat să descriu starea de profundă deznădejde în care înțepenisem, nu aș fi putut să surprind adevărata mea durere. Îmi venea să urlu, să mă smulg din acea realitate, să plec, să nu mai știu de mine.

Am țipat din toți răunchii, cu toată puterea ce se afla înăuntrul meu. Probabil, dacă aș fi fost încă vie, gâtul și plămânii mi-ar fi fost distruși. Dar trebuia să fac ceva, să mă descarc într-un fel.

Chiar atunci am văzut efectul pe care l-a avut strigătul meu asupra celor vii. O pală de vânt puternică a măturat prima lopată de pământ ce acum cădea pe coșciugul în care aveam să mă descompun.

Lumea a privit mirată în toate părțile, iar eu am continuat să strig la fel de puternic, încercând, parcă, să opresc timpul în loc:

– NU! NUUU!

Apoi s-a întâmplat ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple.

M-am trezit.

PARTEA I

„Umbra ei și mlădițele ei au acoperit cedrii lui Dumnezeu.”

Psalmul 79:11

*„Nu Te depărta de mine, că necazul este aproape și
nu este cine să-mi ajute.”*

Psalmul 21:11

*„Ce ești tu, munte înalt? Înaintea lui Zorobabel devii o câmpie. Și el
va smulge piatra din vârf în strigățele mulțimii:*

„Har, har peste ea!”

Zaharia 4:7

CAPITOLUL 1

ȘI FANTOMELE PLÂNG CÂTEODATĂ

Zgomotul pașilor ei târșâiți printre frunzele ruginii căzute mă scoase dintr-un loc al sirenelor, al bubuiturilor și al molozului zgrunțuros, înecăcios.

Poate că nu eram nici acum atât de conștient de trecerea timpului sau de locul unde mă aflam, dar reușeam să mă ancoriez în prezent. Întrucâtva. Doar că, la vederea ființei iubite, devenită în ultimele săptămâni doar o umbră pe pământ, această dură conștientizare mă aducea, mai degrabă, în urmă cu mai bine de jumătate de secol. Să retrăiesc momentul morții, iar și iar, reprezenta o durere mai *blândă* decât să o văd pe Amy așa: încercănată, plâpândă - slăbise prea mult pentru a mai părea doar ușor firavă -, cu părul rar și fără strălucirea roșcată de odinioară.

Pluteam alături de ea, ca tras de o sfoară de energia ce abia-i mai pâlpâia precum unui om normal. Avea, mai degrabă, istoveala unui muribund. Așa se simțea când omul mai avea de trăit... atât de puțin.

- Amy? m-am străduit în van să îi vorbesc.

Continua să avanseze spre Aleea Primăverii, prin Cișmigiu. Parcul era pictat în nuanțe calde, aurii, ruginii, iar cerul, dacă nu ar fi fost plumburiu, ar fi încununit cromatic cu succes peisajul. Acum doar aducea o notă de sumbru asupra micului parc, prevestind frigul iernii și moartea inevitabilă, dar temporară, a naturii.

De câteva zile Amy părea că nu mă mai aude. Nici ea, nici Nero, de parcă Harul ei s-ar fi inactivat, și odată cu acesta,

dispăruse și capacitatea Păzitorului de a mă percepe. Dacă la început am pus această întâmplare pe seama tratamentului invaziv, ulterior am realizat că poate însuși Prințul Întunericului era de vină, cu al lui Semn.

Amy continua să pună un picior în fața celuilalt, sforțându-se. Abia își menținea echilibrul. Energia i se muta haotic dintr-o parte în alta, ceea ce îmi demonstra că se chinuia să păstreze aparențele. Ardea, dogorea precum un soare muribund, gata să sucombe sub propria implozie. Mi-am concentrat toată puterea asupra ei, străduindu-mă să îi ofer măcar un drum drept, fără să o mai ia spre dreapta sau spre stânga, împleticindu-se. Nu am reușit.

A cotit brusc spre lac, luând-o prin iarba atinsă de roua dimineții, inspirând adânc aroma toantică a pământului reavăn. Energia ei și-a schimbat iute centrul, și oricât aș fi vrut să o prind, am reușit doar să ridic câteva frunze uscate din jurul ei, înainte ca ea să cadă pe pătura de iarbă umedă. A oftat și și-a tras piciorul drept de sub ea, care-i trosni brusc sub genunchi.

Amy inspiră brusc, mușcându-și buzele, lacrimile dând năvală, de parcă ar fi putut să îi spele durerea iscată. Strânse din pleoape, își încleștă pumnii, apoi expiră adânc.

– Unde ești...

Vocea abia i se auzi, cu greu reușind să i-o percep.

– Amy! Amy, sunt aici!

O pală de vânt îi lipi o șuviță subțire de păr peste obrazul umezit de lacrimi, adâncit sub pomeții ascuțiți și nefiresc de slabi pentru o tânără de vârsta ei.

– De ce m-ai părăsit...

– Amy, nu te-am...

– ... *Doamne*, continuă ea, fără să mă audă.

Nu vorbea cu mine. Chiar de ar fi putut să mă audă, un răspuns pentru această întrebare nu aveam nici măcar eu.

Dumnezeu nu îmi vorbise niciodată. Nu îl percepușem vreodată. Decenii întregi mă zbătusem să înțeleg ce se petrecuse cu mine și de ce, alternând între a fi o fantomă indigo și una roșie. Probabil urma să petrec tot atâtea dacă aveam să mă întreb de ce trebuia ca Amy, întreaga mea viață - de după moarte, ce ironic! -, întregul meu sens, să aibă un sfârșit inevitabil, crud, atât de curând.

- Chiar așa, Doamne, de ce ne-ai părăsit?

Deși ceilalți nu îi puteau înțelege încăpățănarea de a veni la școală printre curele de tratament, eu vedeam clar că încerca, din răspuțeri, să păstreze aparența unei vieți de liceană. Se agăța de mersul la Spiru de parcă, renunțând la asta, ar fi pierdut deja lupta.

Andrei era mereu acolo, poate mai des decât doamna Ackner, care trebuia să facă ore suplimentare pentru a asigura tratamentul costisitor. Până și bunica Tudi, deși pensionară, găsisese un serviciu pentru a suporta o parte din costuri. Și tot nu era de ajuns. Tratamentul de care avea nevoie nu se putea face în România. În același timp, nici acela nu garanta că Amy își va reveni. Doctorii fuseseră foarte clari când îi explicaseră schema de tratament doamnei Ackner. În fața unei forme atât de agresive de cancer nu existau, statistic, sorți de izbândă.

- E nevoie de un miracol, l-am auzit pe unul dintre doctori șuierând printre buze, pe când lui Amy i se administra, în camera alăturată, a treia doză de citostatice.

Doamna Ackner îl privea absent, incapabilă să mai lăcrimeze, dând ușor din cap, neavând nicio reacție sesizabilă când mâna doctorului îi strânse umărul cu fermitate, de parcă ar fi vrut să o scoată din transă.

În camera cealaltă, Andrei tocmai punea o pătură peste Amy, care tremura vizibil, cu perfuzia în mână.

Buzele fetei pe care o iubeam din toată ființa deveniseră vineții, iar când Andrei o mângâie pe frunte, o șuviță de păr îi rămase prinsă de deget, de parcă s-ar fi agățat de băiat ca un colac de salvare, părăsind trupul care abia mai licărea de viață. Purpuriul buzelor ei și galbenul pielii contrastau puternic cu albul imaculat al camerei de spital, în care nu se găsea decât un scaun mai voluminos, pe care Amy își putea sprijini brațele fără prea mult efort, și altele două fără spătar, mai vechi, ponosite, din lemn scorojit, care păreau să se fi potrivit mai bine într-un muzeu decât într-un spital. Pe lângă perfuzia care picura cu o precizie perfectă, cu aceeași cadență, se mai găsea un dulăpior mic aproape de ușa salonului, plus o găleată ascunsă pe jumătate de scaunul lui Andrei.

Neonul pâlpâia muribund la câteva secunde, parcă vrând să-și încheie socotelile cu lumea și să adoarmă odată. Ceea ce se și întâmplă. Cedă cu un zâzâit aproape surd, lăsând salonul luminat doar de razele palide ale soarelui după-amiezii, dominat parțial de câțiva nori cenușii.

– A-a-andrei... se chinui să rostească, însă doar o bolborosire neinteligibilă sparse liniștea.

Mi-am concentrat toată energia pentru a mișca găleata de sub scaunul lui Andrei, atrăgându-i astfel atenția. Se uită buimac în jur, dar, instinctiv, duse iute recipientul spre Amy.

Mi-am pierdut cunoștința exact în momentul când întregul ei conținut stomacal lovi găleata.

Am revenit pe holurile liceului la timp cât să o văd pe Amy sprijinită pe umărul lui Andrei.

– Ești atât de puternică, îi șoptea el la ureche. Sunt mândru de tine.

Amy zâmbi amar, buzele albe precum coala de hârtie dezgolindu-i caninii. Dumnezeule, cât timp trecuse de la momentul spitalului și până acum? Părul nu i se mai vedea, purta un batic înnodat. Oare baticul ascundea părul rar... sau lipsa lui?

Printre șușotelile colegilor de la alte specializări, Amy avansă alături de Andrei până spre clasă, unde gașca ei o aștepta cu voie bună. Simulată. Ruslan aruncă spre ea cu floricele, într-o încercare de a o face să râdă.

– Hai, Ackner, pare că ai nevoie de niște popcorn înainte de mate, glumi el.

Amy începu să râdă, timp în care Andrei îi făcu un semn scurt din mână sub bărbie lui Ruslan să înceteze.

Râsul inocent se transformă într-un acces violent de tuse. Respirația lui Amy se preschimbă într-un șuierat și se prăbuși în brațele lui Andrei: două firicele de sânge i se prelinseră dintre buze, iar ochii îi fixară tavanul.

În clasă se iscă un vacarm, profesoara de matematică tocmai trecu pragul ușii când Andrei și Ruslan o așezau pe Amy pe două bănci unite, timp în care Maria chema o ambulanță, Sandra o strângea de mână pe Amy, nemaiputând să-și astâmpere lacrimile. În încercarea Corinei de a o readuce pe Amy în simțiri, atingându-i ușor obrajii, baticul îi căzu de pe cap, lăsând vederii un cap lipsit de păr.

Mi-am pierdut cunoștința auzind în depărtare sirena unei ambulante. Sau pe cea prevestind bombardamentele...

– Doamnă Ackner, cu tot respectul, fiica dumneavoastră nu are o stare care să fie compatibilă cu prezența acesteia la ore.

Directorul liceului, un profesor de fizică serios, aproape furios și cu o voce groasă, profundă, se străduia să comunice cu

o doamnă Ackner ale cărei cearcăne concureau serios cu acelea ale fiicei.

M-am uitat buimac împrejur, neînțelegând pentru o clipă de ce liceul părea atât de alb, dar mă găseam pe holul spitalului, în fața salonului unde lui Amy i se administra, de obicei, tratamentul. Ce căuta directorul la spital, de ce se certa cu doamna Ackner? De ce pierdusem iar noțiunea timpului? M-am scuturat involuntar, de parcă asta ar fi putut să mă ajute. Hilar.

Femeia avea părul prins neglijent cu o agrafă. *Tot* părul. Atunci am remarcat că nici starea de sănătate a mamei lui Amy nu părea să fie prea bună. Avea o căutătură bolnavă, cu ochii verzi, spălăciți, adânciți în orbite, iar părul, cândva auriu-roșcat, era acum aproape complet alb, rar și năclăit. Hainele atârnav pe trupul ei șifonate și cu câteva numere mai mari. Somatiza. Se stingea cu aceeași rapiditate precum Amy.

– Nu am puterea să îi interzic, domnule director. Pur și simplu... oftă, zguduindu-se subtil, am obosit, continuă ea cu o voce spartă.

Am trecut prin zidul holului la fix cât să-l văd pe Andrei cu urechea lipită de ușă. Amy era conectată la aparate, o pungă de tratament transparent fiind înlocuită de data asta cu una de sânge. Bunica Tudi o ținea de mână, rugându-se cu voce joasă, șoptită.

O energie roz-argintie se răsrângea dinspre bunică spre Amy, care avea un puls constant, mic, dar regulat. Baticul îi fusese din nou așezat pe cap, ascunzând lipsa părului. Însă chipul îngălbenit de boală, încheietura mâinii ei, nu mai groasă decât două degete de-ale mele, și vânătaia mare, violetă, apărută unde i se pusese cu greutate perfuzia, mi-au frânt inima.